

OPVOEDING EN ONDERWIS

Tuchteloosheid der jeugd.

Dat onderwerp blijft aan de orde. Natuurlijk! Altijd staat er weer een nieuw geslacht op, dat beproeft, naar eigen keuze te leven en altijd moet de jeugd een geslacht van ouderen vinden, dat eenvoudig zegt: Kijk, jongelui, zóó moet het. 't Is dan ook telkens en overal verkeerd gelopen, wanneer men van oordeel was, dat de jeugd zich maar wat moest uitleven, dat men voor de jonge menschen vrijheid opeischte, in plaats van ze voor te houden de onafwijzbare eischen der Goddelijke inzettingen.

De tuchteloosheid der jeugd begint dan ook altijd bij de ouderen. Die durven niet te doen, wat hun plicht is en dan moet de jeugd daardoor schade lijden. Het verheugt mij, dat op de laatste vergadering van de Tuchtunie zulks ook onomwonden is uitgesproken. We moeten inderdaad ophouden met klagen over de jeugd, maar wij moeten ons als ouderen zelf herzien. En dat besef moet doordringen in elken kring, die van Godswege met de opvoeding der kinderen in aanraking komt.

Allereerst het gezin. Daar schuilt al een groot deel van het kwaad. Ds H. Janssen zei op de bedoelde vergadering van de Tuchtunie, dat ons volk momenteel lijdt aan een geweldig tekort aan opvoedende kracht, veroorzaakt door de ontstellende ontbinding van het gezinsleven in de laatste kwarteeuw. Vooral ook door de maatschappelijke inzinking is de fleur uit menig gezin weg, de energie van de ouders geknakt en het kind voelt zich weinig gebonden aan het gezin, waar de grauwe narigheid heerscht. We gevoelen, van hoe groote beteekenis het is voor de kinderen, wanneer de ouders ook in de tegenspoeden Gods hand zien en hun kinderen daarop met woord en daad wijzen. Dan kunnen zelfs de tegenheden in het gezin de leden daarvan vaster samensnoeren.

In de tweede plaats heeft de kerk hier een roeping. 't Zijn haar jonge leden, van wie hier wordt beweerd, dat ze tuchteloos zijn. Huisbezoek en catechisatie zijn naast de bediening van het Woord de middelen, die ook naar de jonge leden grijpen, om hen te bewaren van den afval onzer dagen. 't Is een gelukkig verschijnsel, dat dit jeugdwerk in menige kerk met kracht wordt aangevat. Maar ik wil toch vragen, of het hooge belang hiervan wel algemeen wordt ingezien. Als dat het geval was, zou er geen candidaat zonder werk zijn.

Verder heeft de overheid hier een taak. Niet om door schoolvoeding en schoolkleeding den band van de kinderen aan het gezin losser te maken, maar door met strenge maatregelen tegen alle vandalisme van de jeugd op te treden. Een politie, die niet durft en daardoor niet voorkomt, dat de jeugd zich allerlei onbetamelijke vrijheden veroorlooft, doet meer kwaad dan goed. In zeer sterke mate is ook de overheid betrokken bij de vraag naar meer ruimte voor de kinderen, vooral in de groote steden. De weg wordt te gevaarlijk. Nu komt er groote behoefte aan terreinen, waar de kinderen veilig kunnen spelen. Naast parken, waar de groote menschen kunnen wandelen, vraagt men naar terreinen voor de kinderen. Men behoeft ze niet keurig in te richten. Het kind moet er kunnen draven en graven en spelen naar hartelust.

Ook de school moet worden genoemd in dit verband. Ze kan zich niet bepalen tot het onderwijs alleen, al blijft dat ook haar hoofdtaak. Zij kan wel degelijk invloed ten goede uitoefenen ook op het gedrag van de kinderen bij den weg. Maar dan moet er een goede samenwerking wezen met de ouders. Die mogen er geen aanmerking op maken, dat de meester een jongen straft, omdat hij verkeerde dingen deed vlak bij de school, vóór of na schooltijd. Op ouder-avonden moet men deze dingen eens ter sprake brengen en daarover frank en vrij met elkander spreken. Natuurlijk, de onderwijzer kan zeggen: „Ik doe in school mijn werk, laten de ouders verder maar zorgen, ik aanvaard geen verantwoordelijkheid voor het gedrag van de bandieten buiten het schoolhek”.

En de ouders mogen niet zeggen: „Waar bemoeit de meester zich toch mee. Hij heeft het toch alleen maar in de school te zeggen”. Maar als deze menschen zoo spreken, dan handelen ze niet in het belang van de jeugd, die ook buiten de school en buiten de woning de zorg van haar opvoeders behoeft.

En dan wil ik dezen keer eens wijzen op den plicht van het publiek. Wij stellen ons als groote menschen vaak laf aan, wanneer we de brutaliteit van de jeugd bijwonen. Dan durven we niet op te treden. Dan gaan we wel klagen. Maar ik zou toch niet weten, waarom we niet een jongen zouden wegsturen uit een plantsoen, waar hij bezig is met vernielen. Of zien sommige groote menschen het niet aan met een aanmoedigend lachje, wanneer jeugdige roekeloozen zich op het broze ijs wagen? En dan moet het zelfs voorkomen, dat het publiek zich tegen de politie keert, wanneer deze een jeugdigen kwaaddoener

opbrengt. Zoo iets getuigt toch wel van een merkwaardige mentaliteit. Ik weet wel, menig volwassene loopt maar door, al ziet hij het één of ander schandaal. Hij belooft geen grooten mond of steenen van de jonge vandalen. Maar ik geloof, dat wij hiermee aan onze samenleving geen dienst bewijzen. Neen, neen, wij moeten ook durven. Want ik geloof, dat de tuchteloosheid der jeugd voor een niet gering deel zijn oorzaak vindt in de tuchteloosheid der ouderen. Klagen zal ons niet helpen. De jeugd heeft respect voor de daad.

Gr.

G. MEIMA.

MUZIKALE KRONIEK

Een goede Intentie in den Dienst.

In een verslag van een gehouden oecumenische Dienst, waar, na de opening met voluit, groot en intolius, de gemeente zong Ps. 95:1 en 4, vervolgens voorgelezen werd Psalm 130, waarop de gemeente staande de gemeenschappelijke geloofsbelijdenis aanhoorde om dadelijk daarop in te vallen met „U, Vader, Zoon en Geest zij prijs, U lof en dank op engelenwijs” — in dat verslag dan stond dat, toen daarop de predikant zijn gebed besloot, een der roerendste momenten van den avond werd beleefd, doordat in aansluiting op het gebedene, dadelijk, zonder onderbreking, het statige koraal oprees:

„Eéne kudde zal 't eens zijn,
Die één herdersstaf zal weiden” enz.

een gevolg van het feit dat

„De organist de goede intentie had ook dit gemeenschappelijk gezongen lied niet door vóórspel in te leiden, en evenmin overgangsspel te geven tusschen de coupletten in. Het eerste zwaargeregistreerde accoord was direct ook de inzet van den zang, die door het forsche accompagnement, zonder introductie en zonder naspel, klonk als een brokstuk van hartstochtelijk verlangen: Wachter is de dag nog ver — 't Schemert over bosch en velden...”

Zie, dat is een verdiend compliment aan dien organist!

Want menigeen in zijn geval zou, zooals dat tegenwoordig nog al eens aan de orde is, geredeneerd hebben: Kijk! nu is het daar mijn taak, de gemeente in te leiden op haar zoo aanstonds te bezingen heilsverwachting, door herderszangen, pastoraalmusiek van schalmey en hobo; trompetgeschal, imitatie van „Wachet auf” en „Maranatha-geroep”; (en nog meer van zulke „muzikale” redekavelingen!), terwijl toch, om den gang van zulk een liturgie, van zulk een wisselwerking tusschen voorganger en gemeente, iedere stagnatie door middel van voor- of overgangsspel een hinderlijkheid is van het vervelendste soort.

Menig gemeentelied zou beter tot zijn recht komen, als een amen op het ja klinken, als dat conventioneel gedoe er niet was van een, maar al te vaak vorm- en inhoudloos orgelgepijp-vooruit; probeersel om, zoogenaamd, een gemeente in te leiden, met behulp van harde en zachte registers op iets, wat ze van jongs af al weet uit kracht van opvoeding en trouw kerkgaan, door aankondiging en voorlezing van den preekstoel.

Menige Dienst zou nog rijker worden aan roerende momenten, als één simpel zwaargeregistreerd accoord direct ook de inzet was van den zang; als deze intentie meer en meer, in vele gevallen tot de goede gewoonten zou gaan behooren van het orgel.

J. Z.

ZENDING EN EVANGELISATIE

Ons gebed voor de Zending.

Dat de Zending naast, ja vóór alle dingen ons gebed noodig heeft, behoort tot die dingen, die onder ons volkomen zekerheid hebben.

Zoo is het altijd ook geweest. Overal waar de liefde voor de Zending ontvlamde, werd het gebedsleven verrijkt. Wijde vergezichten gaan open en tevoren ongekende nooden en zorgen roepen om gebed.

Zoo is het geweest in de kerken na de Afscheiding. Toen daar de Zendingsarbeid, in gehoorzaamheid aan het bevel van Christus, aangepakt werd, leefde overal in de kerken de drang om in bidstonden de Zending te gedenken. 't Was maar een klein begin, toen de eerste zendelingen uitgezonden werden en de tegenslagen waarmee men te worstelen had, waren bijna niet te tellen. Maar het

leek wel of juist die tegenslagen en dat kleine begin noodzaakten tot een sterk en krachtig gebed voor den Zendingsarbeid.

Toen de eerste liefde wat scheen te bekoelen lieten de Synodes keer op keer een oproep tot kerken uitgaan om in het gebed voor dien arbeid niet te vertragen.

Met de Doleantie kwam er weer even een opleving. De bidstonden voor de Zending kwamen weer in eere. Nieuwe bronnen waren aangeboden, waaruit een krachtige stroom gevoed werd.

Maar toen na 1900 de groote bloei van het Zendingswerk inzette, toen terrein na terrein geopend werd en steeds maar nieuwe arbeiders uitgezonden werden en in het werk zelf ook een groote vooruitgang te boeken viel, is het met de bidstonden voor de Zending achteruit gegaan.

De behoefte eraan werd niet meer zoo gevoeld. En dit heeft wel wat te zeggen. Het werpt o.a. licht op het meeleven met de arbeiders en de arbeid op onze terreinen op Midden-Java en Soemba, in onze kerken.

Zeker, daar is nog veel te danken. Dank zij de organisatie, waarin de kerken den Zendingsarbeid dragen, staan wij nog niet voor zulk een katastrofalen achteruitgang, als overal elders het worden geconstateerd. Wij mogen God danken, dat Hij onzen kerken den weg der gehoorzaamheid heeft gewezen om naar eisch van Zijn Woord den Zendingsarbeid als taak der kerken te zien en zoo te organiseren.

Maar daarmee zijn wij er nog niet! En dat moet vooral in dezen tijd gezegd worden. Want is het waar, dat de Zending onder ons de plaats inneemt, die haar toekomt? Wordt ze steeds gedragen door het gebed in het midden van onze gemeenten?

Als ge met arbeiders van het Zendingswerk spreekt, dan hoort ge het steeds weer, daar hebben ze het meest behoefte, dat ze zich gedragen weten door de voorbede van de kerken in Holland.

En dat verwondert ons niet. De groote Heiden Apostel zelf immers heeft telkens weer zijn gemeenten opgeroepen om hem en zijn arbeid te steunen door hun gebed. Telkens smeekt hij hen medestrijders en medebidders te worden voor de zaak der Zending.

In niet minder dan acht brieven heeft Paulus gevraagd om die voorbede.

En wanneer ge die plaatsen eens achter elkaar leest, dan gaat een wereld van strijd en moeie voor u open. Direct al in den eersten en oudsten brief, dien we van Paulus bezitten (1 Thess. 5:2) is zijn korte bede: „Broeders, bidt voor ons”.

Dan 2 Thess. 3:1 een herhaalde oproep, die op die voor zijn werk insluit. Daarom immers gaat het den zendeling Paulus, dat het Woord der Heeren zijn loop hebbe en verheerlijkt worde.

Verder 2 Cor. 1:11, Rom. 15:30 e.v., Ef. 6:18 e.v., Filipp. 1:19, Col. 4:3, 18, Filemon 22.

Telkens vraagt de Apostel in een anderen vorm en richt hij de aandacht op een veranderde situatie. Kort en dringend is zijn oproep aan de Thessalonicensen om voor hem te bidden. De gemeente, die hij kort tevoren onder druk en verwoeging had gesticht, wist er genoeg van wat Paulus noodig had in zijn zwaren arbeid.

Aan het eind van den Coll. brief is het als een kreet om hulp, „Gedenkt mijne banden”. In Col. 4:3 en Ef. 6:18 geeft de Apostel aanwijzingen voor het gehele gebedsleven, zooals hij het graag in zijn gemeenten zag en daarin neemt een voorname plaats in, de voorbede voor het Zendingswerk.

Want het is steeds de Zendeling Paulus, die de gebedshulp van zijn gemeenten inroept. Ook wanneer hij schijnbaar iets voor eigen persoon vraagt, dan is daarbij onmiddellijk ingesloten zijn taak en zijn dienst.

De zware gang naar Jeruzalem, waarop de gemeente te Rome hem moet geleiden met haar gebed, is een dienst, die hij aan Jeruzalem doet, doch moet naar het program van zijn werk.

Zijn bevrijding uit de gevangenis, waarom Filemon en zijn huis zullen bidden, zal de Apostel teruggeven aan zijn gemeenten, die hem nog in nood hebben.

Zoo vraagt de Apostel voor zichzelf, maar hij doet het met het oog op zijn werk, dat hem opgedragen is. Al en toe ook richt hij de voorbede der gemeente direct op zijn werk als zendeling.

Als hij achter de gesloten deuren van de gevangenis zit, dan vraagt hij de gemeente in Colosse te bidden om geopende deuren voor het Evangelie. En als hij te Corinthen in harten strijd en moeite verkeert, schrijft hij aan de Thessalonicensen, om te bidden, dat het Woord der Heeren zijn loop hebbe en verheerlijkt worde!

Wat bij dit alles opvalt is, dat Paulus niet vraagt om heel in het algemeen voor de Zending te bidden. Hij geeft veelmeer speciale opdrachten. Het veronderstelde bij de gemeenten een meeleven en een inleven in de nooden en zorgen van zijn werk.

Trouwens daartusschen bestaat een wisselwerking, die altijd opgaat. Hoe meer wij belangstellen in een zaak, des te meer zullen we ook in ons gebed daarmee bezig zijn.

Heeft nu het sporadisch voorkomen van Zendingsbidstonden ons niet veel te zeggen? Zeg het ons niet, dat de belangstelling en de liefde voor de Zending eerder af- dan toeneemt?

Wat is dan midden van dat de Zending afstaat? Nu hij gaf zijn ten concrete voor hun gezinsomstandigheden anderen inho gemeenten tot zijn werk.

Ook vanda. noeg moeilijke wier opening maar noemen: missie op de pleegt. Daar kere dreiguit de moeie die inlandse aan allerlei stand houden Holland, wa koudt en wa van onzen die in dezen

Het gebed lus ertoe op niet zoo ste

Maar want voorbede sar clusie zijn: v vragen van trouwd gera

Heeft nu van de eerst Geweldig ves tientallen ja moet worden met Paulus meente het eerste liefde

Bij al het was in Efez lossen gewo

Toen droe Zendingsorg beste ontbra

Dat Woer ook tot ons ons gebed

Het gebed meer in Pa den. Het za

ous verster meer de pla naar Chris

Want, ja Tz.

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He

He